

измършавѣ дотолкова, че странитѣ ѝ хлътнаха и космитѣ ѝ почнаха да падатѣ на вълмѣ.

Дамка не се отдѣли отъ децата си и презъ следващитѣ дни. Добриятъ Елеазаръ се измжчи. Следъ четвъртото денонощие той отваряше по два пжти на день вратата на своята колиба, заставахе на прага, и викаше Дамка, като държеше въ ржката си риба.

Кучето чуваше гласа на своя приятель, виждаше храната, но не мърдаше отъ мѣстото си, макаръ че бѣше гладна до смъртъ. Очитѣ и свѣтѣха, и въ тѣхъ се съзираше и мжка, и укоръ, и недоумѣние, а свитата ѝ уста издаваше дрезгаво рѣмжене, диво и тжжно.

Седемъ денонощия трая тази мжка. Кучето изнемощѣ; измжчи се и човѣкѣтъ... Дойде осмото денонощие на мжчителенъ гладъ.

Нощта бѣше извънредно студена. Термометърѣтъ падна подъ шестдесетъ градуса. По безкрайното звездно небе пламнаха снопове отъ морава, зелена, лилава свѣтлина. Загорѣ северното сияние.

Елеазаръ дълго се радвѣ на чудното сияние на северната нощъ. Следъ това изгледа полярното село и отиде къмъ стрѣхата. Тамъ долови едва чути стонове.

Елеазаръ трепна, спомни си за Дамка и отиде за храна. Сърдцето му биеше силно... Скоро той се върна съ риба и съ запалена свѣщъ.

— Дамка, Да-а-а-мка! — извика той безпокоенъ.

Кучето се размърда, едва повдигна муцуната си, дълго гледа на подадената храна и изведнажъ скочи и грабна рибата отъ ржката на Елеазара.

Съ рѣмжене и разтреперано като отъ трѣска, животното кжсаше храната. Но като глътна три-четири парчета, кучето внезапно спрѣ: въ очитѣ му се мѣрна нѣщо тревожно... Отхвърли на страна храната и като стрела се завтече къмъ децата си. Но кученцата бѣха вече изстинали и се бѣха обърнали на твърди като камъкъ кжсове.